

[Udenrigsministeren]

og sagde, at regeringen i sidste instans – det vil sige i forbindelse med Parlamentets decembersamling – ville acceptere en udvidelse af de ikke-obligatoriske udgifter med et begrænset beløb, således at det direkte valgte Parlament tilbydes et samarbejde på budgetområdet på samme vilkår, som gjaldt for det tidligere Parlament. Bortset fra et enkelt opklarende spørgsmål fremkom der ikke kommentarer fra medlemmerne af folketingets markedsudvalg.

En forhøjelse af de ikke-obligatoriske udgifter ud over den maksimale stigningssats kan vedtages ved kvalificeret flertal i Rådet. I forbindelse med det, som fru Hanne Engberg henviser til, nemlig det møde, der fandt sted mellem Ministerrådet og Parlamentsdelegationen den 12. december 1979, kunne det konstateres, at der var kvalificeret flertal for en forøgelse af de ikke-obligatoriske udgifter på de 200 mill. europæiske regningsenheder, som man har udtalt sig om, og det vil altså sige, at dette kvalificerede flertal eksisterede, uanset om Danmark stemte for eller imod.

Fru Hanne Engberg udtalte som sin opfattelse, at Parlamentet på en række områder som f. eks. atomforskning og økonomisk demokrati søgte at skabe sig en øget indflydelse. Dertil vil jeg sige, at det da må være Parlamentets legitime ret at tage fat på ethvert spørgsmål, at starte en debat om det og udtrykke synspunkter om det. Når fru Hanne Engberg og forespørgerne i al almindelighed hele tiden understreger, at Europa-Parlamentets beføjelser ikke må udvides, giver det indtryk af, at man opfatter Parlamentet som værende et forum, der har en meget stor indflydelse. Jeg finder imidlertid, at Europa-Parlamentet er det sted, hvor man kan rejse nye tanker, det sted, hvor de forskellige komiteer i henhold til reglerne skal gennemgå de forslag, Kommissionen udarbejder. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at regeringen naturligvis ønsker at holde fast ved de beføjelser, afgrænsninger og regler, der eksisterer i dag.

Til hr. Ole Vig Jensen vil jeg sige, at jeg med interesse noterede mig, at vi i nær fremtid kan forvente et forslag fra det radikale venstre om en anden procedure, forstået på den måde, at når der var tale om væsentlige EF-sager, skulle de behandles ikke bare i markedsudvalget, men under en, jeg tror, hr. Ole Vig Jensen sagde første behandling her i

tinget. Jeg vil bare lige understrege, at Danmark vistnok er det eneste EF-land, som har den procedure, at enhver sag skal forelægges i dette tilfælde markedsudvalget, at regeringsmedlemmer, der skal til Rådsmøde, skal rejse på et mandat, og at man efterfølgende skal aflægge referat af mødets forløb.

Den nuværende praksis i EF går ud på, at det, vi kalder *corps au pair*, de faste repræsentanter, beskæftiger sig med forslagene i en dialog med Kommissionen, hvorefter man på et tidspunkt finder ud af, at de nu skal på dagsordenen. Jeg vil bare pege på én praktisk vanskelighed: afhængigt af antallet af sager, som det radikale venstre måtte have i tankerne, vil det internt i EF skabe meget store problemer, hvis der går for lang tid, fra det øjeblik man er enig om at sætte det på dagsordenen, og til et medlemsland som Danmark har afklaret sin stilling.

Så vil jeg skynde mig at føje til, at jeg har gjort disse bemærkninger ud fra en almindelig interesse for sagen, og uden at de skal opfattes som værende nogen indblanding i folketingets egen arbejdsform, for det er jo først og fremmest det, dette her drejer sig om.

Hr. Steen Folke spurgte, om det kunne udelukkes, at det, jeg forstår ved en tilfredsstillende løsning, når det drejer sig om budgetbehandlingen sidste år, gentog sig i denne omgang. Det kan jeg ikke på nogen måde udelukke; jeg har allerede sagt, at vi afventer Kommissionens forslag. Der var sidste år ikke tale om eftergivenhed. Der er tale om et fornuftigt samarbejde, al den stund Romtraktaten jo hjemler disse beføjelser vedrørende budgettet til Europa-Parlamentet, og vi håber, at det lykkes Kommissionen at nå frem til et forslag, der betyder, at det skisma, man for øjeblikket er inde i mellem Rådet og Parlamentet, kan komme ud af verden. Jeg vil i hvert fald udtrykke min forhåbning om, at det sker.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg takker for de mange bemærkninger, der er faldet om landbrugspolitikken ud fra den store interesse, der er her i tinget om, hvordan landbrugspolitikken i EF virker, og hvordan landbrugets stilling i øvrigt er.

Hr. Ib Christensen og senere hr. Alfred Hansen, og jeg tror også flere andre, efterly-